''అలా సరదాగా షికారెళదాం రావోయ్''

అంటూ పిలిచిందో పిల్లగాలి.

''ఇప్పుడు షికారేవిటోయ్ ఎండవేళ''

బద్ధకంగా ఆవులించిందో సుడిగాలి.

''అయినా నువ్వు చెప్పినట్లు వినవోయ్. నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు పరుగులు పెడితే కుదరదు. నే చెప్పినట్టు వింటేనే వస్తా'' అన్నది మళ్ళీ కాసేపు ఆలోచించి.

''అంతేలేవోయ్. మీ పెద్దాళ్ళంతా ఇంతే. అస్తమానం చిన్నవాళ్ళు చెప్పిన మాట, నచ్చినట్టు విని తీరాలనే శాసిస్తారు. నువ్వేమో నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు చెలరేగి పోవచ్చు. మరి నేనేమో నీ అడుగు జాడల్లో నడవాలా'' నిష్టూరంగా అన్నది పిల్లగాలి.

''ఏవో అదంతా నాకు తెలియదు. అలా నీ కిష్టమయితేనే పోదాం. లేకపోతే హాయిగా పడుకొంటా. నిద్ద... రొస్తోం...ది.'' ఆవులించింది సుడిగాలి.

''అబ్బబ్బ ఏం బెదరిస్తారోయ్. సరే పా... వెళదాం... ఇదిగో నువ్వలా తొందరగా వెళ్ళిపోకు మరీ... నేను అలా చూసుకొంటూ వస్తా'' అన్నది పిల్లగాలి.

''అరెరే... ఏవిటా నిదానంగా రావడం. ఇక్కడ మనం తొందరగా పోవాలి'' హడావిడి పెట్టింది సుడిగాలి.

''ఏవుంది చెప్మా'' తొంగి చూచింది పిల్లగాలి.

ఎండ మండిపోతుంటే చెమటలు కార్చుకుంటూ రాళ్ళు బద్దలు చేస్తున్నారు కూలీలు. భగ్గున మండే ఎండలో రెండు కర్రముక్కలుపాతి వాటికి ఉయ్యాలలు కడితే అందులో మగ్గిపోతూ నిద్రపోతున్నారు పసివాళ్ళు. ఎవరి మొకాల్లోనూ చిరునవ్వు జాడలు లేవు. ఆనందం నీడలూ లేవు.

''పోనీ కాసేపు నెమ్మదిగా వీళ్ళ మీద మంచి నెళతానోయ్' సంబరపడింది పిల్లగాలి.

''అబ్బ చెపితే వినిపించుకోవూ! నువ్వు ఎంతసేపు సేద తీర్చినా వాళ్ళకి తెలియదు. అర్థం కాదు. అలా పనిలోనే వుండిపోతారు. కొండంతా లీజుకు తీసుకుని వాళ్ళకి కాంట్రాక్టు ఇస్తాడు కంట్రాక్టరు. ముందే సదీ ఇరవై అప్పులిచ్చేసి, నచ్చినట్టు తనిచ్చే కూలికి పని చేయించుకుంటాడు. వీళ్ళు ఇలా శవాల్లాగా పని చేయాల్సిందే. తప్పదు. పద పోదాం... రమ్మంటుంటే నీక్కాదూ...''

పిల్లగాలి వెనక్కు తిరిగి వస్తూ నడిచింది.

అప్పటికే సుడిగాలి రివ్వు మంటూ వెళ్ళిపోతోంది కళ్ళు మూసుకుని.

పిల్లగాలి నొచ్చుకుంది. ''పోనీ ఇక్కడైనా కాసేపు ఆగచ్చు కదా. పాపం ఎంత మంది కార్మికులు! కరెంటు కోతతో ఫ్యాక్టరీ మూసేశారు కాబోలు. పాపం ఫ్యాక్టరీ తెరవండని అరుస్తున్నారు. బుల్లి బుల్లి పిల్లల్ని ఎత్తుకుని ఎంతమంది తల్లులు! ముసలీ, ముతకా నోర్లు తెరుచుకుని ఎండలో మగ్గిపోతూ నిలబడి వున్నారు. వీళ్ళకి పాపం తిండెలాగో ఏమో! ఎంతమంది ఆకలితో చచ్చిపోతారో, బాబోయ్ అన్యాయంగా వుంది...''

పిల్లగాలి కాసేపు దిగాలుగా నిలబడి, అల్లంత దూరాన గబ గబా వెళ్ళిపోతున్న సుడిగాలిని చూచి, నాలుక కరుచుకుని పరుగు తీసింది.

''అబ్బా... ఏవోయ్... పోనీ ఇక్కడ కాసేపు ఆగుదావోయ్'' వెంటబడింది పిల్లగాలి.

''ఏం చూస్తావ్... హు... చూడు... చూసి ఏం చేస్తావ్... పోనీ చూడు... నాకైతే అలవాటై పోయిందనుకో.'' సుడిగాలి సెడ మొహం పెట్టి నిలబడింది.

పిల్లగాలి నెమ్మదిగా లోపలకు తొంగి చూచింది. ఆ జైలు కిటికీకి ఉరి పోసుకుని ఎత్తు తక్కువగా వుండడంతో నేల మీదకు కూలినట్లున్న ఇద్దరు ఖైదీలు కనిపించేరు. 'అంత తక్కువ ఎత్తున్న కిటికీకి ఎలా ఉరి పోసుకుని చచ్చిపోయారు చెప్మా' అని ఆశ్చర్యపడింది పిల్లగాలి.

''ఇంటరాగేట్ చేస్తుంటే పోయినట్లు రాస్తే ఎలా కుదుర్తుంది సార్! వీళ్ళు ఉరి పోసుకుని చచ్చారు. ఎస్. సర్. కేసంటే- దాని సంగతి నేనేం చెప్పలేనండి. రైతు సంఘం నాయకులు మీటింగు పెట్టుకొంటామని వచ్చారు. వద్దన్నాం సర్. జెండాలు పట్టుకుని ప్రదర్శన చేశారు సర్. వద్దన్నప్పుడు చెయ్యడం వాళ్ళకు అలవాటు సర్. ఏం చేస్తాం సార్. వాళ్ళ దగ్గర నిషేధించిన సాహిత్యం కట్టలున్నయ్ సర్... ఊ తప్పలేదు సర్. ఒ.కే. సర్. రిపోర్టు సిద్ధంగా వుంది. జైలుకి రావడం ఇది మొదటి సారి వాళ్ళకి. అవమానం భరించలేక ఉరి పోసుకున్నారు సర్. ఒ.కె. సర్. ఒ.కె.''

పిల్లగాలికి వణుకు పుట్టింది.

కిటికీకి వేలాడుతున్న శవాలను జాలిగా చూసింది. మొకం, కాళ్ళు, చేతులు గాయాలతో నిండిపోయి వున్నాయి. 'అబ్బ ఎంతలా కొట్టారో' పిల్లగాలి తేమ్మెర చనిపోయిన వాళ్ళను జాలిగా స్పృశించింది. రక్తంతో నిండిపోయి, జుత్తంతా మొహానికి అతుక్కుపోయి, పెదాలు బిగించి నిద్రపోతున్నట్లుగా వున్న ఆ కుర్రాడి బుగ్గను జాలిగా తాకింది పిల్లగాలి. ఆ గాలికి వాళ్ళ జుత్తు రెపరెపలాడింది. 'పాపం ఎంత ఓర్చుకున్నారో..'

''ఇక రావా...?'' కేకేసింది సుడిగాలి.

''అయ్యొయ్యో. తొందరగా రా... నువు రావాలి. ఇంక ఇటు వేపు... అబ్బ రావోయ్'' అంటూ గోల పెట్టింది సుడిగాలి.

''ఏమయిందీ.. ఇప్పుడు నాతో అంత పనేవిటి?'' నీరసంగా నడుస్తూ వస్తోంది చిరుగాలి.

''హమ్మో! ఎంత పని జరిగిందే, అయ్యొయ్యో ఎంత ఘోరం చేశారు. అదుగో వాళ్ళే కారెక్కి పోతున్నారు. ఒకళ్ళా. ఇద్దరా... ఆరుగురు. ఈ బంగళాలో మకాం వేశారు కాబోలు. పాపం... పిల్లను

ప్రళయ వేళ

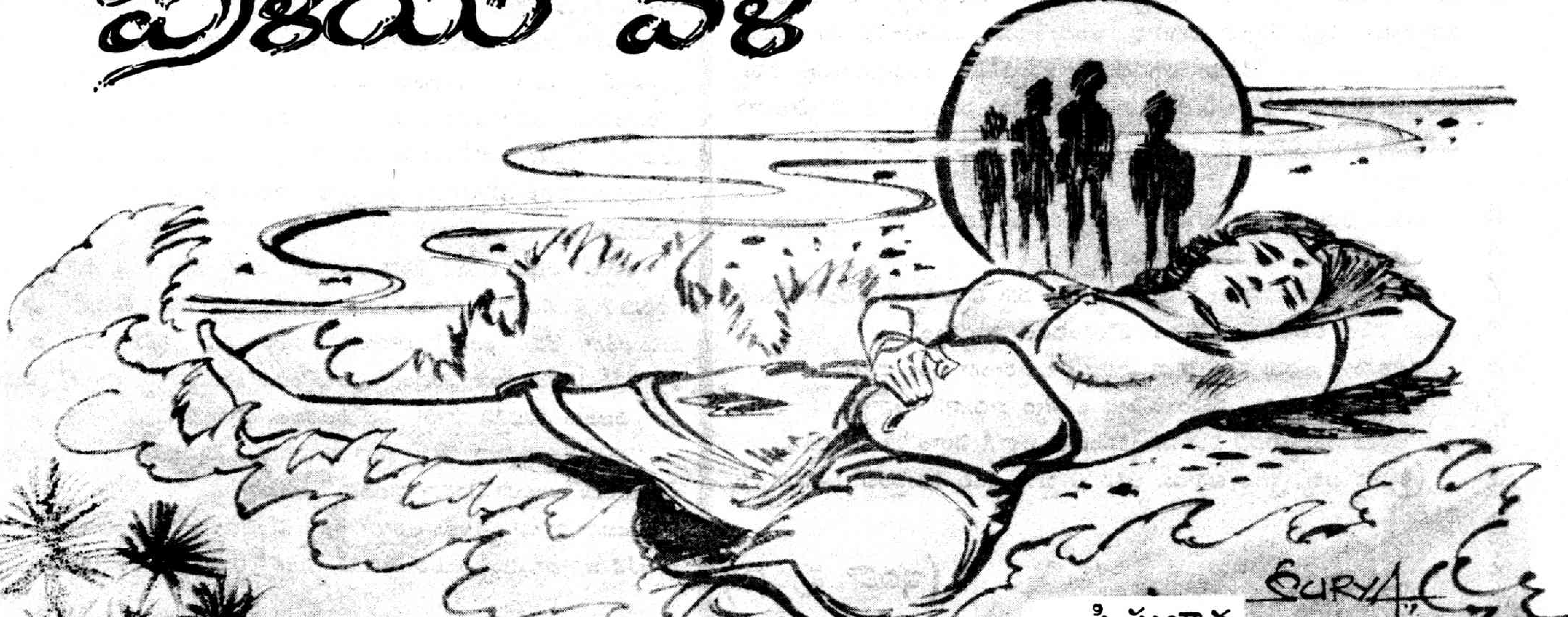

\- సి.సుజాత

చూడు. అయ్యో... చచ్చిపోయిందేమో..."

సుడిగాలి రెచ్చిపోయి రివ్వున పైకి లేచింది. కొమ్మలు, రెమ్మలు ఆ ఊపుకి గజగజమన్నాయి.

తాటి తోపులో నిశ్చలంగా పడి వున్న ఆ చిన్న మ్మాయి చుట్టూ కంగారు పడిపోయి గిరికీలు తిరుగు తోంది చిరుగాలి.

"చిన్నది పాపం. పదిహేను దాటి వుంటాయా! ఈ వేళప్పుడు గొడ్లు తోలుకొని వచ్చిందేమో... అంతా పిట్ట పురుగు లేరు. ఎవరుంటారు ఈ ఎండ వేళన. ఆ మారాజు బిడ్డలు అమాయకంగా కనపడ్డ ఆ పిల్లను నోరు నొక్కి అల్లరి చేసి వుంటారు. అంతమంది ఎద్దుల్లా వున్నారు. పసిబిడ్డ ఏం ఓర్చుకొంటుందీ, అదీ వంటి మీద తెలివిలేకుండాపడిపోతే. వాళ్ళు ఉడాయించారు."

సుడిగాలి రంకెలు పెడుతోంది. రివ్వున తిరుగు తోంది

"అయ్యొయ్యో పిల్లది చచ్చిపోతుంది. రక్తాల మయ మయిపోయింది. మూలుగు కూడా ఆగిపోయింది. ఏమిటే చెయ్యటం, ఈ పసికూన దిక్కు లేకుండా కళ్ళు మూస్తోందే..."

పిల్లగాలి ఎంత గాలి తెమ్మెరలు వీచినా ఆ పసిది కళ్ళు తెరవనే లేదు. ఎండలో, దిక్కు లేకుండా ఆ తాటి తోపుల్లో వెల్లకిలా పడిపోయి వుంది. కిలకిలలాడిపోయి, బిగించి వేసుకున్న జడ ఎగరేస్తూ ఈ చుట్టుపక్కలే గొడ్లతో పాటు పరుగులు తీస్తుండే ఆ పిల్ల మరింక ఎప్పటికీ కిలకిల నవ్వునే నవ్వదు. సంకురాత్రికి గొబ్బిళ్ళు తట్టదు. తిరపతి వెంకన్నకి భక్తిగా దండం పెట్టుకోదు. ఏమీ చేయదు.

పిల్లగాలి నోట మాట రానట్టు నిలబడింది.

ఎక్కడి నుంచో సన్నటి మూలుగు. ఎక్కడో నెమ్మదిగా ఏడుస్తున్న స్వరం. జాలిగా, దీనంగా, దెబ్బ తిన్న జంతువులాగా... "ఎవరదీ... ఎవరూ..." చిరు గాలి రివ్వున పైకెగిరింది. సుడిగాలి అప్పుడే విజృంభి స్తోంది.

"ఆగాగు. ఇప్పుడే వచ్చెస్తా. అలా వెళ్ళిపోకు మరీ... ఇదిగో ఇక్కడే ఎవరో చీకట్లో ఏడుస్తున్నారు. చూపిస్తా"

చిరుగాలి ఆదుర్దాగా వెతుకుతోంది. "అబ్బ. ఇదిగో.. ఇక్కడే... ఎవరీ అబ్బాయి. ఈ చీకటి గదిలో.. ఇదేమిటి ఇంత చీకటి... ఉక్కిరి బిక్కిరిగా వుందీ"

వళ్ళు వణుకుతుంటే చిరుగాలి చుట్టూ చూసింది.

"అన్నం కావాలమ్మా. నాకన్నం కావాలి. నా కెంతో అన్నం తినాలనిపిస్తోంది. తెల్లగా వేడిగా వున్న అన్నం. చాలా అన్నం తినాలని ఆశగా వుందమ్మా. ఆకలిగా... ఆ...క...లి గా వుంది.. అమ్మా దాహంగా వుంది. ఇదేంటమ్మా ఇంత ఆకలి. పరమాన్నం, గారెలు, బూరెలు ఏదీ వద్దు... అన్నం తింటానే. వేడి వేడిగా ఊదుకొంటూ తినేస్తా..."

చిరుగాలి బిక్కుబిక్కుమని దిక్కులు చూసింది.

ఆ అబ్బాయి గొంతు క్షీణించి పోతోంది.

చిరుగాలి ఏడ్చేస్తోంది.

"అయ్యో ఇదేమిటిలా ఈ పిల్లాడు అన్నం... అన్నం... అని అంతలా కలవరించేస్తాడూ... ఏమైందసలూ?" చిరుగాలి పక్క గదిలోంచి తొంగి చూసింది.

> చెరుకు పురుగులతో పుచ్చిపోవచ్చు. అలాంటి పరిస్థితిలో పుచ్చులేని కొద్ది భాగాన్ని తీసుకుని మందుల సహాయంతో కొత్త వంగడాలను సృష్టించడానికి యెవడో ఒక శాస్త్రజ్ఞుడు ప్రయత్నిస్తాడు. మానవుడు చెరుకుగడలాంటి వాడు. పుచ్చిపోతున్న మానవుడ్ని వుద్ధరించడానికి పుట్టిన శాస్త్రజ్ఞులే బుద్ధుడు, క్రీస్తు, మహమ్మదు, నానక్, మహాత్మాగాంధి లాంటి వారు.
>
> — బలివాడ కాంతారావు

"వీడెంత మొండెదవ! ఇవ్వాల్టికి పధ్నాలుగు రోజులు వాడెదురుగుండా కూర్చుని టిఫిన్లూ అన్నం ఎన్నెన్ని రకాలు తిన్నాం, ఆడ్ని తిన్నివ్వకుండా, ఎన్ని ఫలహారాలు చూపించి ఊరించాం! నిండా ఇరవై లేవు గుంట వెధవకు. ఆళ్ళ ఆచూకీ చెప్ప... ఆ నక్సలైట్లు ఏడ కొస్తారో చెప్పమని ఒకటే ఇదిగా ఆడిని గంటల తరబడి అడిగినా చెప్పలే. ఆళ్ళతో తిరిగేవోడే..."

"పాపం నిజంగా తెలియదేమో... కాలేజీలో చదువు కొనేవాడికి అయ్యన్నీ ఏం తెలుస్తాయి?"

"ఓరినీ... వాడి ఏడుపు జూసి గుండె కరుగుతా వుందా ఏం. ఆ కాలేజీలోనే చూడాలి వాడి విశ్వరూపం. ఎం.ఎల్.ఎ. పాండు రంగ కొడుక్కి పోటీగా నిలబడి గెలిచాడు. ఆయన లక్ష ఖర్చుపెడితే పది ఓట్లు పడ్డా యట. ఈ ఎదవకి పూర్తి మెజారిటీ అట. నక్సలైట్లతో సంబంధాలు వున్నాయని రిపోర్టు వచ్చింది. మనమేం చేస్తాం..."

"ఆ ఎం.ఎల్.ఎ. కొడుకు ఇచ్చిన రిపోర్టు పట్టుకొని..."

"నువ్వు ధర్మ పన్నాలు చెప్పకోయ్... ఆడే దారికి వస్తాడు... కొన్ని రిపోర్టులకు ఎంత వేల్యూ ఇవ్వాలో అంత వేల్యూ ఇచ్చి తీరాలి."

వెకవెకమని వికారపు నవ్వు.

పిల్లగాలి పరుగెత్తుకొచ్చి గదిలో పడింది. ఆ అబ్బాయి వెల్లకిలా పడిపోయి వున్నాడు. చుట్టూ కాయితాలు చిందర వందరగా ఎగురుతున్నాయి.

'అమ్మా, నాకు అన్నం తినాలని వుందే... అన్నం..."

పిల్లగాలి వెక్కి వెక్కి ఏడవడం మొదలుపెట్టింది. సుడిగాలి రేగిపోతోంది. ఎర్రని మండ మండిపోతుంటే రివ్వుమని దుమ్ము లేపుతూ సుడిగాలి.

"ఇకరా. వెళ్ళిపోదాం. షికారొద్దు..." పిల్లగాలి మాట వినే స్థితిలో లేదు సుడిగాలి.

"బాలరాజు పడిపోయిండయ్యా... ఆడికి నడుం ఇరిగి పోయిందయ్యా. తొందరగా రండయ్యా. ఆడు కొట్టుకొంటున్నాడండయ్యా... పిల్లలున్నారయ్యా... చిన్న పిల్లలయ్యా ఆడికి. పెళ్ళాం కనే పొద్దు లండయ్యా.."

ఎ.సి. రూములో పంకా కింద ఆపసోపాలు పడు తున్న భారీ కాయం కదిలి ఫోన్ అందుకొంది.

"సరుకు ఇన్స్యూర్ చేసిందేనా?"

"అయ్యా. చేసిందే. పాపం బాలరాజు నడుం విరిగి పోయిందండీ. వాడిని బయటేయించాలి. ఆ లారీ ముసలెద్దులాగుంది. దాన్ని షెడ్డుకు పంపాలని ఆపి వుంచాం. తమరు ఆ లారీ తీసుకు పొమ్మన్నారు. ఆ రోడ్డు అసలే అధ్వాన్నం. యాక్సిల్ విరిగిపోయింది. కాలవలో సరుకుతో సహా పడిపోయింది. ఓవర్ లోడ్ జేయిస్తిరి"

"పోనీయవయ్యా. ఆ సరుకు ఆ బురద గుంటల పడి మనల్ని వద్దునేసింది. ఇన్సూరెన్స్ వాళ్ళ వచ్చేదాకా దాన్ని కదిలించకండి. ఇది జరక్కపోతే గొప్పగా నష్టపడే వోళ్ళం..."

"బాలరాజు ఇరుక్కు పోయాడండీ, వాడు కొన ఊపిరితో కొట్టుకుంటున్నాడు"

"నువ్వు అన్నీ సర్దుకొని... షాపు కట్టేసి... రిపోర్టు ఇచ్చి, వాణ్ణి పైకి లాగండి... ఇదిగో పంతులూ సరుకు లెక్క సరిజూడు..."

"అప్పటి దాకా వాడు బతికుంటాడటండీ"

సమాధానంగా ఫోన్ డిస్‌కనెక్ట్ అయింది.

ఆ బంగళా అంతా చల్లగా వుంది. బయట బాలరాజు అరుపులు, కేకలు, వాళ్ళ బరువులు, బాధలు ఇవన్నీ లోపలకి జొరబడకుండా బందోబస్తుగా వుంది.

బయట ఎండ, రేగిపోయే సుడిగాలి.

యాక్సిడెంటయిన బండిలో ఇరుక్కుపోయి కాళ్ళు ఇంజన్‌లో వుండిపోయి, తెగిపోయి, నడుం దెబ్బతిని, అటు ప్రాణం పోక, కనీసం వంటి మీద తెలివీ కూడా పోక అల్లాడిపోతున్నాడు బాలరాజు. మూసుకుపోతున్న కళ్ళకు, పురుటి పొద్దుల పెళ్ళాం, ఇద్దరు పసి పిల్లలు, ఓపికున్నన్నాళ్ళా చాకిరి చేసి చేసి అరిగి మూలపడ్డ తండ్రీ వరసగా కనపడుతున్నారు. వళ్ళంతా శిథిలం అయిన శరీరంలోంచి ప్రాణం నే వుండలేనని పెనుగులాడుతోంది.

"నేను పోతే నా బిడ్డలు అడుక్కుంటారు. అనాథ లయిపోతారు. ఆకలి వాళ్ళను ఎటు ఈడ్చుకు పోతుందో... ఆ పొట్టలు నింపుకోవడం కోసం వాళ్ళు ముష్టివాళ్ళు, దొంగలు, కిరాతకులూ అయిపోతారేమో. దేవుడా నన్ను బతికించు. నేను బతకాలి. అయ్యో నేను చచ్చిపోను..." గిజగిజ కొట్టుకుంటున్నాడు బాల రాజు. పిల్లగాలి ఏడుస్తూ వణికిపోతూ అతని చుట్టూ పరుగులు పెడుతోంది. చల్లగాలి వస్తే అతనికి కాస్త హాయిగా వుంటుందేమో. పాపం బతుకుతాడేమో, వాళ్ళ పాపాయిని ఎత్తుకొంటాడేమో... పురిటి పొద్దుల పెళ్ళాంతో 'ఇదిగో నే బతికే వున్నా ఎందుకే ఏడుస్తావు పిచ్చిదానా' అంటాడేమో... అయ్యో ఏం చేయను"

చిరుగాలి నిస్సహాయంగా అతన్ని చుట్టుకొంది. చుట్టూ ప్రళయం. ప్రపంచాన్ని ముంచేయాలన్నంత కోపంతో సుడిగాలి రెచ్చిపోతోంది. మండే ఎండకి తోడు మండి పడే సుడిగాలి... కసిగా, నిస్సహాయంగా, దుఃఖంగా...

"అబ్బ ఇదేం ఎండలు బాబూ, ఇప్పుడే ఇంతలా మండిపోతున్నాయి. అప్పుడే ఈ గాలేమిటి? కాలం కాని కాలంలోనూ. ఇలా అయితే ఇక బతికినట్టే.."

ఊరూ వాడా ఉడికిపోతోంది. ●